

Egyházi gondolatok (2004. július)

Hangulatjelentés a Pilisből

Az idén – július 7-11-ig – második alkalommal nyílt lehetőségünk rá, hogy a hittanos kirándulás keretében felfedezzük az ország egyik szép táját.

A szállásunk Csobánkán volt, ahonnan bebarangoltuk a Pilis egy részét és a környező városokat. Az egyik túránk az egri vár romjaihoz vezetett, ahol egykor az Egri csillagok című filmet forgatták, közben megnéztünk két barlangot is. Másnap Dobogókőtől indult a túránk, aminek a csúcspontja a Rámszakadék megtekintése volt. Igaz, elfáradtunk a tíz kilométer körüli délelőtti túrákban, ahol érdekes módon bármikor kérdeztük Károlyt, mindig „csak egy kilométer” volt hátra. De maradt még erőnk délután focira, kerámiázásra, és egyéb szabadidős programokra. A túrák nagy fáradalmára este tábor tüzet raktunk és szalonnát sütöttünk. Később előkerült a gitár, és a tűz mellett még sokáig énekeltünk. Szombaton busszal elmentünk Visegrádra, ahol sajnos nem nagyon tudtunk szétnézni, mert a Dunán indult a hajónk Esztergomba. A hajóút igen kellemes volt, gyönyörködtünk a part menti települések látványában. Esztergomban már több időnk volt, így megnéztük a Bazilikát, valamint átsétáltunk Szlovákiába a párkányi hídon. Bár volt, aki maradt, és a városban nézett jobban szét. Az utolsó napon részt vettünk a helyi templom szentmiséjén, majd a szálláson múltunk az időnket, de a jó hangulat töretlen maradt. Hazafelé felmentünk Budapesten a Citadellára, és sajnáltuk, hogy haza kell jönni, hiszen még mindenki maradt volna pár napot.

Köszönet Tóth Károlynak és feleségének, hogy elvittek minket, valamint köszönet a segítőknek - a Sólya és a Jenei házaspárnak -, akik munkájukkal szebbé tették a tábori körülményeket.

A táborlakók nevében: Hegedűs Ildikó és Kocsispéter Anett

Csobánka, ahogyan a kísérők látták...

Máté fiunk bejelentette, szeretne résztvenni a Csobánkára szervezett hittanos kiránduláson. Később Tóth Károly tanár úr jelezte, hogy szívesen venné, ha segítő szülőként mi is elmennénk a fiatalokkal. Nagy örömmel vettük az invitálást. Egy kicsit tartottunk attól, hogy a kamasz fiunk „felhőtlen” táborozását jelenlétünkkel esetleg „megzavarhatjuk”.

Most már tudjuk, nagy kár lett volna kihagyni ezt a lehetőséget. Olyan tapasztalatok, élmények és felismerések birtokába jutottunk, amit sokáig meg fogunk őrizni.

A kirándulóbuszt a kis Combo-autónkkal követtük, számolva azzal, hogy bevásárlásnál, váratlan eseménynél jó szolgálatot tehet. Így az útiélményeink csak a budapesti és a szentendrei programok kapcsán voltak közösek az ifjakkal. A táborba érkezést követően, majd a túrák, közös esti programok, agyagozás, mind-mind lehetőség volt arra, hogy kicsit közelebb kerüljünk hozzájuk.

Kedves Szülők! Méltán lehetnek büszkéek gyerekeikre! Ilyen fegyelmezett, tisztelettudó kis csapattal élmény volt együtt lenni! Figyeltek egymásra túrázáskor, városnézéskor, hajóúton, játék közben. Sehol nem maradt le senki, nem kellett várni senkire. (Némely felnőtt kirándulócsoport tanulhatna tőlük!) Felemelő volt résztvenni a közös étkezés előtti és utáni imán és a vasárnapi szentmisén. (Persze azért egy-két kötőszó elhagyása, a szép magyar anyanyelv választékosabb használata még csiszolandó területnek bizonyult.)

A táborzárón megfogalmazódott bennem egy gondolat, amit ezúton is szeretnék közölni.

Kedves Felnöttek! Legyünk egészen nyugodtak, amíg ilyen kedves, fegyelmezett fiatalok is vannak, nem kell félnünk attól, hogy mi lesz velünk öregkorunkban! Persze nekünk is szem előtt kell tartanunk: az öregségünk minőségét most alapozzuk meg. A példaadásunk, a viszonyunk fiataljainkhoz, az elfogadó szeretetünk és még sorolhatnám, mind-mind a jövőbe mutatnak. A legfontosabb azonban talán az, hogy ne felejtjük el, mi is voltunk fiatalok! A mi „csikóelevenységünk” is ki akart törni a szüleink, a felnöttek építette karámból. Igaz? Mégis felelősségteljes, másokra odafigyelő, komoly, megbízható felnöttek lettünk... Bizzunk bennük, bizzunk magunkban! Hiszen a jó fa, jó gyümölcsöt terem.

A végére hagytam, bár ezzel kellett volna kezdeni. A ma divatos szlogennel élve: mindez nem jöhetett volna létre Tóth Károly és felesége, Era odaadó munkája nélkül. Most szembesültünk azzal, mennyi szervezőmunka előz meg egy párnapos táborozást. Oly sok dologra kell felkészülni: hol és milyen lesz a szállás, az étkezés, legyenek korosztálynak megfelelő programok, játékok, a műemlék-látogatások időpontjainak egyeztetése, felkészülés apróbb balesetekre, kullancsok kiszedésére, stb.

Eddig szülőként a kirándulásokból annyit érzékeltünk, hogy kifizettük a bekerülés költségét, elkísértük a gyerekeinket a buszra, integettünk, izgatottan vártuk a jelzést, hogy minden rendben van-e ott a távolban,

fel-alá járkálva vártuk a csoport visszaérkezését, majd begyűjtöttük a gyerekeink élménybeszámolóját. Most, hogy láttuk a szervezők és a háttér munkáját is, másként értékeljük azokat az embereket, akik felvállalják ezt az önzetlenül adni akaró, felelősségteljes hivatást.

Mi, a Sólya házaspárral együtt próbáltuk megteremteni a táborozó fiatalok kényelmét, vigyázó szemeinkkel követtük cselekedeteiket. Reméljük, ennek a munkának is beérik egyszer a gyümölcse.

A Jenei házaspár: Zsuzsa néni és Gyuri bácsi